

Jaume Cubells
Escultor
1925-2007

JAUME CUBELLS
ESCULTOR 1925-2007

Coordinació
Quim Torres
Assessorament
Jordi París

© **dels textos**
Quim Torres, Esperança Mialet, J. Corredor-Matheos, Rosa Maria Subirana

© **de les imatges**
Pere Queralt / Juan Franco Studio /
Fons Fotogràfic F. Català-Roca - Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

Disseny gràfic
Àlex Rull

Edició
Cossetània Edicions
Museu de Valls

Impressió
Estugraf

ISBN
978-84-1356-234-6

Dipòsit legal
DL T 949-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

ÍNDIX

Introducció	7
Quim Torres	
Jaume Cubells Sanahuja (Barcelona, 1925 – 2007)	9
Cubells des de la proximitat	10
Esperança Mialet Llagostera	
Fustes blanques i fustes cremades.....	16
J. Corredor-Matheos	
Recordant Jaume Cubells	26
Rosa Maria Subirana i Torrent	
Selecció d'obres	29
Selecció de crítiques d'art	67
Col·lecció Esperança Mialet	79
Biografia de Jaume Cubells	117
Rosa Maria Subirana i Quim Torres	

INTRODUCCIÓ

Quim Torres

La història poques vegades és totalment neutra, parcial i objectiva, encara que es presenti com a tal i vulguem apropar-nos, com a historiadors i historiadores, el màxim possible a aquesta idea. Al contrari, sovint respon a interessos diversos, gustos, coneixements, etc. De fet, un dels camps més curiosos de la historiografia de l'art és l'anàlisi de la fortuna crítica que han tingut artistes de contextos similars, com han estat valorats o silenciats, tant en vida com després d'aquesta, i quins factors han fet que això sigui així. En investigar sobre la vida i obra de l'escultor Jaume Cubells es desperta inevitablement la curiositat a propòsit d'aquesta qüestió.

Jaume Cubells Sanahuja neix a Barcelona el 1925 i comença a presentar públicament la seva obra cap a principis dels anys seixanta, amb una edat que, segons qui, podria considerar avançada per ser un artista emergent; així i tot, sembla que es va rebre força bé en el circuit artístic del moment. Durant els anys seixanta i setanta, va fer exposicions individuals, participà en d'altres de col·lectives al costat de noms que avui són reconeguts, rebé el suport dels crítics de referència i va treballar amb galeries d'art, a través de les quals es van vendre no poques obres. Cubells és un artista del seu temps, que seguí les petjades d'artistes com Henry Moore, Barbara Hepworth o Constantin Brâncusi, així com també es podria associar a altres escultors peninsulars coetanis com ara Néstor Basterretxea, Marcel Martí o Xavier Corberó, però que aportà també un llenguatge molt propi.

Va ser un creador incansable que no prestà gaire atenció a la seva promoció com a artista ni a l'exposició i venda de les seves obres. El seu caràcter reservat podria explicar per què a partir dels anys vuitanta exposa en comptades ocasions —tot i que la seva producció continua—, i per què cau progressivament en l'oblit del circuit artístic. És a partir dels anys vuitanta que no es té gaire informació sobre la seva activitat, la manca d'exposicions sumada a altres factors personals fan que sigui molt difícil seguir-li la pista i datar les obres que produeix en les darreres dècades de vida. Pràcticament, tota la informació d'aquesta època la coneixem gràcies a la memòria d'Esperança Mialet, amiga de Cubells i impulsora d'aquesta publicació que, a més, conserva bona part de la producció que va fer l'artista durant les seves darreres dècades.

La gran majoria del seu treball de les dècades dels seixanta i setanta és actualment il·localitzable, ja que, per una banda, està repartit entre col·leccions particulars no registrades i, per l'altra, se'n devia destruir una bona part a l'incendi del taller de l'escultor. Així doncs, la ma-

nera d'apropar-s'hi és a través de les fotografies que en queden. No obstant això, sí que s'han localitzat en institucions públiques i privades quatre peces: al Museu Víctor Balaguer de Vilanova i la Geltrú, a la Fundació Bartomeu March de Mallorca, a la Fundació Vila Casas de Barcelona i, instal·lada a la via pública, al Parque García Sanabria de Santa Cruz de Tenerife.

Amb aquest llibre esperem, almenys, deixar constància de la seva obra i posar-la en valor de nou, a través de persones que van tenir contacte amb aquesta obra i el seu artífex: la citada Esperança Mialet Llagostera, llicenciada en Belles Arts i catedràtica de dibuix; J. Corredor-Matheos, crític i historiador de l'art, i Rosa Maria Subirana i Torrent, historiadora de l'Art, juntament amb la recopilació de textos crítics publicats a la premsa de l'època.

Moltes gràcies a tothom que hi ha participat i també a Jordi París, director del Museu de Valls, per l'assessorament general del projecte.

